

ikke ere afgjørende, saa troer jeg dog, at det maa kaldes hverken retfærdigt eller billigt mod det kongelige Huus saaledes, saa at sige, at henkaste, for enkelte Aar Bevilgelsen af de Udgifter, som ere nødvendige for det. Jeg troer, at det kongelige Huus har ligesaa fuldt Krav som enhver Embedsmand, enhver Statsfjener, til at see sin Skjæbne afgjort ved den første Rigsdag, siden det engang er bestemt i Grundloven, at Apanagerne skulle bestemmes ved Lov, til at see det afgjort, om det skal have sin Forbliven ved hvad der er tilstaaet; jeg troer, at de kongelige fyrstelige Personer have grundet Krav derpaa, og jeg drifter mig til at kalde det hverken billigt eller retfærdigt, naar man ikke vil erkjende dette Krav. At man ved at forelægge Apanage-Loven kun har taget Hensyn til Danmarks Rige, saaledes som det i Grundloven er betegnet, er en Selyfølge; den samme Norm er fulgt med Hensyn til Hans Majestæt Kongens Civilliste. Hans Majestæt har ikke fundet sig foranlediget til at forlange, at Danmarks Rige skal bære den hele Kongelige Civilliste, indtil Holsteen og Lauenborg kunne komme til at deeltage deri, men H. Maj. har frivillig renonceret paa $\frac{1}{4}$ Deel af det til den kongelige Underholdning paa Civillisten opførte Beløb, saalænge Holsteen og Lauenborg ikke kunne deeltage deri. Jeg troer, at deri ligger en nærliggende Analogie for at handle paa samme Maade med Hensyn til Medlemmerne af det Kongelige Huus. Jeg vil dernæst tillade mig at spørge, om det er sømmeligt mod det fire Aarhundrede gamle Kongehuus, som sidder paa Danmarks Throne, at dets Medlemmer, istedetfor at faa deres Skjæbne endelig afgjort ved den Apanage Lov, som Grundloven bestemmer, skulde lade sig nøie med, at Sagen bliver afgjort saa at sige tilfældigt ved Finantsloven. Jeg troer, at naar Thingets Medlemmer ere gjorte opmærksom herpaa, saa ville de anerkjende Nødvendigheden for Regjeringen af at fremme denne Sag, og fremme den trods de uheldige Omstændigheder, hvorunder Danmark nu befinder sig, og jeg troer, at man med Grund havde kunnet rette den Bebreidelse mod Regjeringen at den ikke havde efterkommet hvad Grundloven tilfagde, naar den ikke havde fore-

lagt denne Lov. Hvad der iøvrigt er fremsført, troer jeg ikke for Tiden at burde imødegaae.

Tscherning: Det har gjort mig smertelig ondt, og jeg troer de Fleste i Forsamlingen have været berørt paa samme Maade af hvad den ærede Minister udtalte om det Sømmelige (Ja, Ja!). Jeg troer, at det er sømmeligt, naar vi stræbe efter under nærværende Calamitets Aar at behandle en Sag, hvori Thinget ønskede at vise sig saa generøs som muligt (Ja, Ja!), men heller ikke over Landets Kræfter. Det er Aarsagen, hvorfor jeg skal bede den ærede Minister vel at overveie, førend han gaaer videre med denne Lov (Ja!). Det er ikke, fordi vi have tænkt paa at afsnappe Nogetsomhelst af den kongelige Families Indtægt (Nei, Nei!), saalænge Landet formaaer at udrede det; men det er, fordi vi ikke i dette Dieblik vide, hvad Landet kan udrede, og derfor ønske vi at bære Byrden, som staaer i Finantsloven, for dette Aar og muligt ogsaa for det næste og de kommende Aar; men derfor ønske vi ikke i dette Dieblik at blive bebyrdede med en Afgjørelse, som, hvis vi vilde afgjøre det til et stort Ziffer, maaskee vilde vække en Misgunst, som paa et senere Stadium maaskee vilde kunne undgaaes. Der kunne indtræde Eventualiteter i den kongelige Familie, og vi kunne godt alludere dertil, som vilde gøre det langt lettere at bevilge det; thi det er den hele Sum og ikke enkelte Ansætninger, det gjelder om; og naar Ministeren har sagt, at Grundloven krævede det, saa vil jeg gjerne indrømme, at Ministrene kunne ved Grundloven være blevne kaldede til at forelægge et Forslag, men det er ikke nødvendigt, at dette Forslag skal føres videre, og Alt, hvad Ministeriet kan forlange i dette Dieblik, kan aabenbart kun være, at der tilfikkres Kongehuset en saa stor Indtægt for Aarets Løb, at det derved ikke vil blive bragt i nogen Forlegenhed. Vi kunne meget godt i Finantsaaret fastsætte, at de deri bestemte Summer blive uberørte af nogen yderligere Krigsskat, og behøve ikke at gaae ved Siden af med en Lov, som fastsætter Apanager ikke blot for dette Aar. Jeg er fuldkommen overbevist om, at Ingen heri Sælen vil i mindste Maade modsigge, hvad den